

Školní

80/2020

VÍŘEŤ

Anketa

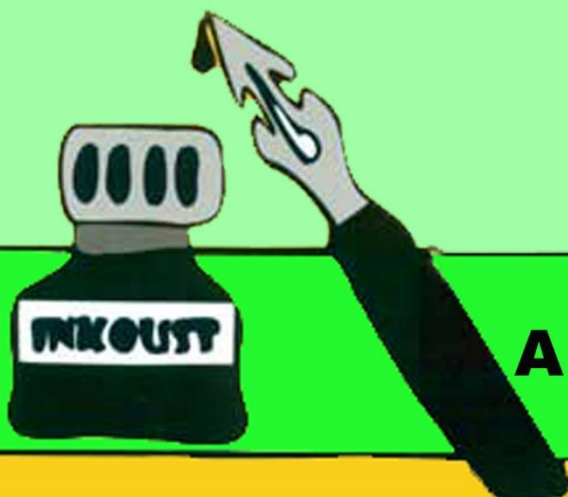
Hádanky

Rozhovor

Super čtení

Školní perličky

Výsledky soutěží

A DALŠÍ ZAJÍMAVOSTI

Přátelé, kamarádi,

máte před sebou (ať už na obrazovce nebo v papírové podobě) opravdu velmi zvláštní číslo vašeho oblíbeného časopisu. Zvláštní je v tom, že vychází ve velmi zvláštní době, kdy už se zase nepotkáváme ve škole, a zvláštní je také svým obsahem. Je to navíc jubilejní 80. číslo Školního vířetu, takže by se hodilo slavit. A slavit by se hodilo také proto, že letos v září uplynulo 40 let od otevření budovy naší školy. To jsou hned dva důvody k oslavě!!! Berte tedy toto číslo jako oslavu, alespoň v této podobě.

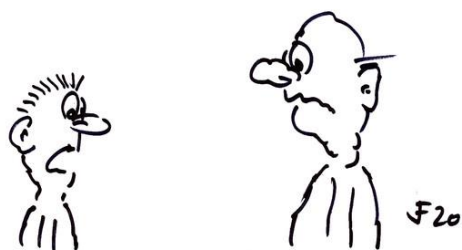
Obsah čísla je tedy daný – velká část se věnuje právě 40. výročí naší školy, druhá velká část se vrací k loňskému jaru a létu, tedy k době, kdy to všechno začalo, a vir u nás začal řádit.

Malá část se věnuje školním akcím v tomto roce, no moc jsme jich nestihli....

Velké, ale opravdu velké poděkování redaktorům školního časopisu, kteří ve velmi krátké době stihli nachystat toto číslo...

Mějte se hezky a buďte zdraví

Váš skolcas@seznam.cz

BRATRANCI VEVERKOVÉ ? VYNALEZLI STROD NA VÝROBU OCHRANNÝCH ROUŠEK .TAKZVANÉ ROUŠKADLO.

dikobraz.cz

Ať si hajnej říká, co chce, v karanténě s netopyřem prostě nebudu...

Historie letovického školství

Již roku 1561 nařídil majitel letovického panství pan Dětřich z Hardeka

„Aby se děti, jak pacholátka, tak i děvečky, hned v mladosti do školy dávaly, aby se učily zbožnosti, katechismu a začátkům křesťanského učení...“

Umístění jednotlivých tříd

Třídy letovické obecné školy byly roztroušeny po celém městě. Dvě třídy se nacházely ve staré škole pod kostelem (dům č.96). Vyučovalo se i na radnici.

Pohled na starou školu

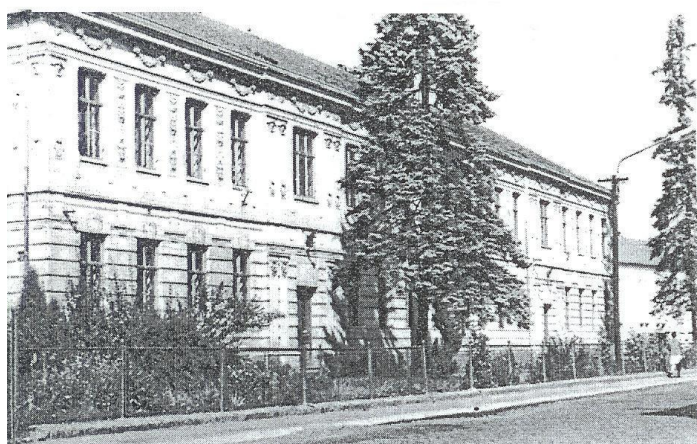
Bývalá radnice

Počet žáků převyšoval kapacitní možnosti dosavadních tříd, proto se vyučovalo též v prvním patře domu č. 162 (dnes pobočka České spořitelny), který patřil Václavu Kozlovi.

29. března 1886 byl položen základní kámen **obecné školy** (dnes budova ZUŠ).

10. října 1886 stavba skončila a 31. října 1886 byla budova předána veřejnosti.

Letovičtí občané usilovali též o to, aby se jejich dětem dostávalo i vyššího vzdělání, a tak po několika žádostech bylo povoleno tehdejší zemskou školní radou zřízení měšťanské školy, která byla postavena roku 1906.

Budova ZŠ Komenského

Jak to vlastně začalo

(ze vzpomínek prvního ředitele nové školní budovy pana Vladimíra Šustra)

Na novou školní budovu čekaly dvě generace letovických dětí. O stavbě nové školy se v Letovicích dlouho mluvilo, ale ten pravý kolotoč nastal jednoho pošmourného dne, kdy za tehdejším ředitelem ještě školní budovy na ulici Tyršova přišel vedoucí technického úseku odboru školství ONV pan Sedlák.

Na stole se objevily dvě obsáhlé slohy plánů nové školy s požadavkem prostudovat a připravit k

Květen 1976

připomínkovému řízení do 14 dnů. K plánům ředitel Školy přizval vedoucího Okresního stavebního podniku se sídlem v Letovicích pana Smetanu a stavitele pana Řezníčka. Z obavy, aby se stavba nepřesunula do další pětiletky, a tak se nezpозdila o dalších pět let, ředitel školy přijal projekt bez připomínek. V zimě 1975 - 76 byly zahájeny pozemní práce a 25. září 1976 byl slavnostně položen základní kámen, který je dnes umístěn ve vstupním vestibulu školy.

Nastal stavební kolotoč

Kontrolní dny, chyběli pracovníci, chyběla auta na dopravu materiálu, bylo nutné zajistit nábytek a provizorně ho někde uskladnit. Nakonec posloužila zámecká jízdárna, Jeřábkův mlýn, škola v Meziříčku a Kochově. Dohled nad stavebními pracemi a dalšími pracemi se stavbou spojenými vykonával pan Jiří Hejl.

A budova rostla

Stavělo se z panelů, každým týdnem vyrůstala nová podlaží v jednotlivých pavilonech. Divili se učitelé a divili se hlavně občané města. Na stavbě pomáhali i žáci, uklízeli, čistili radiátory, stěhovali lešení. Počet odpracovaných brigádnických hodin šel do tisíců (rodiče asi 3 200, žáci 12 000).

3. srpna 1979 oznámil lakonicky vedoucí školského odboru Josef Novák řediteli školy: "Od 1. září 1979 bude na nové škole zahájeno vyučování."

A nastal "šturm". Veškeré úsilí bylo zaměřeno na dokončení pavilonů A, B, C3, F, K. Ostatní muselo počkat. Práce až nad hlavu a budova byla celý rok jedno velké staveniště. Od počátku (od 1.11. 1978) zde působil pan Mojmír Širůčka, který byl současně školníkem, topičem i hlídačem.

Březen 1979

Školní rok 1979 - 1980

První školní rok na této budově. Ředitel Šustr o něm napsal ve školní kronice:

"Jak se rychle narodil, tak rychle utíkal, ale dal práce!"

Menší polovina žáků pracovala na ulici Tyršova a větší polovina v rozestavěné nové škole na Komenského ulici. Ředitelna byla dole, protože na nové škole nebyl dosud telefon. Školní rok 1979 - 80 byl zahájen na prostranství před budovou na Tyršově ulici a po slavnostním zahájení žáci a učitelé 1.- 4. ročníku odešli do svých tříd na Tyršově ulici a žáci 5.- 9. ročníku se svými učiteli za doprovodu dechovky ZUŠ odpochoďovali na novou školu. Zahájení výuky v roce 1979 znamenalo konec směnování žáků nižšího stupně. V okolí Letovic byly zrušeny malotřídní školy v Třebětíně, Kochově, Meziříčce, Novičí a Stvolové. Žáci i učitelé byli převedeni na ZŠ Letovice. Celá škola čítala 27 tříd s 871 žáky. Ředitelem školy byl Vladimír Šustr, zástupci ředitele Stanislava Nováková a Ctibor Mrázek.

Školní rok 1980 - 1981

Ve školní kronice čteme:

„Škola slavnostně otevřena, ale stavebně nedokončena. Na počátku bylo ticho po pěšině, pak hodně slávy, jinak všední rachota a starosti nad hlavu.“

Školní rok se začal připravovat mimořádně brzy, již 10. června 1980. Třídy 1.– 4. ročníku a školní družina se stěhovaly do nových prostor nové školy. Objekt na Tyršově ulici se připravoval pro zřízení nové základní školy, kde se novou paní ředitelkou stala Libuše Kopáčková.

Připravovalo se slavnostní otevření nové školní budovy

K slavnostnímu otevření nové budovy došlo 6. září 1980. Ještě před ním probíhaly dokončovací práce v okolí školy – úpravy terénu. JZD Velké Opatovice oselo plochy trávou a vysázelo okrasné stromy.

Na přípravě interiéru se podíleli všichni učitelé, zapojili se do příprav tříd, odborných pracoven, prováděli výzdobu tříd a školy květinami, obrazy apod.

Připravovalo se slavnostní otevření ZŠ s kulturním programem, na němž se finančně podílely částkou přibližně 25 000 Kč některé letovické závody, jako Tylex, Bytex, Letostroj a další. V pátek 5. září se konal Večer hudby, na němž pronesl slavnostní projev vedoucí školského odboru Josef Novák. V sobotu 6. září 1980 se konal slavnostní průvod, který organizoval učitel tělesné výchovy Vlastimil Šimák. Do kroku a pro zlepšení nálady hrála dechová hudba LŠU, kterou řídil ředitel Petr Halamka. Průvod prošel náměstím, dále pokračoval Bártovou ulicí k nové škole. Následovala státní hymna, několik projevů a předání školní budovy spojené s prohlídkou. Slavnostní oběd se uskutečnil v restauraci Na Koupališti a zúčastnili se ho všichni pracovníci školy. Poté následovala prohlídka sportovní haly a vyjížďka k přehradě na Křetínce.

VZPOMÍNKY

Dne 1. 9. 1980 jsem nastoupila do 1. A, třídní učitelka byla p. Růžena Purketová, byla jsem mezi prvními žáčky, kteří začali do nové školy chodit. Byly nás tři třídy 1.A, B a C, v 1.C učila p. Kaderková (Dufková). 1.A tehdy byla první třída vedle šaten. Ze třídy bylo možné vyjít ven na vydlážděný prostor před třídou. Pamatuji se, jak se ve škole v 1.B objevila u rodinného příslušníka žloutenka, Třída 1.B od tohoto zjištění měla přestávky v době vyučování a vyučování probíhalo přes přestávku, abychom se potkávali co nejméně. Dále si pamatuji, jak k nám jedenkrát týdně přišel lékař a nejsem si jistá, zda nám brali krev nebo jestli nás očkovali proti žloutence.

Z pozdějších let si pamatuji, jak byla ve škole zubní ordinace a jedenkrát ročně jsme všichni absolvovali povinnou prohlídku. I spolužáky, kteří se zubaře báli jako čert kříže a prohlídka byla pro ně noční můrou.

I každoroční běh zámeckým parkem se konal. Myslím, že v 7. třídě jsme se já a Olga Pařízková podělily o první dvě místa v běhu zámeckým parkem. Olga doběhla na prvním místě, naše fotografie byla vystavena na chodbě před tělocvičnami, kde jsou i dnes ceny získané žáky ZŠ.

*S pozdravem
Lenka Urbánková*

Na 1. září 1980 si vzpomínám celkem dobře. Nastupovala jsem jako prvňáček do 1.B na naši základní školu. Přiznávám, že jsem se do školy vůbec netěšila. Moje třídní učitelka se jmenovala Klímová. 1.C měla paní učitelku Dufkovu, jak my jsme jim ji záviděli! (Byla hezká a hodná - to je dodnes.) Maminka mě posadila vedle Honzika, neboť oba pocházíme z Novičí. Auto jsme neměli, do školy jsem dojížděla narvaným autobusem. Vstávat jsem musela v 6 hodin, v této činnosti jsem dodnes nenašla zalíbení. Po vyučování jsme spěchali na autobus na náměstí. Z točny tenkrát nejezdil. Občas nám ujel... Honzíkovi se ve škole stýskalo

a nahlas plakal. To mi asi vadilo nejvíc. Naštěstí mě paní učitelka brzy posadila s Haničkou. Výuka tehdy byla úplně jiná. Nepamatuji si, že bychom si někdy hráli nebo se něčemu smáli. Paní učitelku neustále bolela hlava. Sedět jsme museli s rukama za židličkou. Vyučování mě nebavilo, často jsem myslela na něco úplně jiného. Na prvním vysvědčení měla velikou dvojku. Také jsem dostávala poznámky. Zpravidla se týkaly toho, že nedávám pozor. Ale našla se výjimka: "Dloube se v nose." No, ze mě si příklad rozhodně neberte.

Jitka Lebišová

Popravdě řečeno si na den 1. září roku 1980 vůbec nevzpomínám, nemám tento den v paměti ve spojitosti se žádnou výjimečnou událostí. S dechovkou jsme hráli u pokládání základního kamene, mám z této akce i pár fotek a vzpomínku na malou Helenku Šimákovou, ale slavnostní otvírání ZŠ si neuvědomuji. Pomocí počítače jsem zjistila - nevlastním sbírku kalendářů - že to bylo pondělí, určitě jsem se ráno svátečně ustrojila a pospíchala na autobus ve směru do Boskovic, abych na Střední pedagogické škole zahájila nový školní rok, který byl rokem maturitním. Těšila jsem se na spolužačky, se kterými jsem se po dobu prázdnin neviděla ani neslyšela, neboť v té době nebyly komunikační možnosti, které máme dnes. Prázdninové zážitky jsme s holkama možná probraly v cukrárně Ara na boskovickém náměstí u dobrého zákusku a džusu, nakoupily nové sešity, obaly, psací potřeby a rozjely se do svých domovů.

Míla Bělěhradová

Na 1. září 1980 si dobře pamatuji

To mi bylo krásných osmnáct let, byla jsem čerstvou maturantkou a za sebou měla letní prázdniny prožité se svojí první láskou z gymplu J ... Ale protože v životě vždy nevyjde vše, jak má, nebyla jsem přijata na vysokou školu – pedagogickou fakultu, kde jsem chtěla studovat učitelství.

Ani nevím, kdo a která cestička mě tehdy přivedla do této školy. Jako osmnáctiletou studentku mě tehdy přijali, udělali ze mě slečnu učitelku a svěřili mi jednu třídu prvňáčků.

A tak se stalo, že jsem se 1. září 1980 ocitla u vchodu školy v rozevlátých květovaných šatkách a vedla si do třídy 1.C (nyní u Křemílka a Vochomůrky) své první žáčky a jejich doprovod. Nevzpomínám si už na všechna jména prvňáčků ani na jejich tváře, ale jednu z nich vidím stále. Byl to takový světlovlasý klučina, ze kterého se po letech stal také pan učitel a můj dobrý kolega.

A tak ze vzpomínek a mnoha žáčků zůstal mi před očima Jirka Sedláček J.

Den, kdy v kalendáři bylo napsáno 1. září 1980, byl v mém životě něčím výjimečný, prožitý s těšením i obavami, byl prvním krokem do mého života pracovního.

Této škole jsem zůstala věrná po celých 40 let její existence, neboť jsem tu prožila a dosud prožívám mnoho důležitých, krásných, veselých chvil (kdyby stěny mohly povídat! J) a děkuji škole a všem, kdo k ní kdy patřili a patří, za to, že jsem s nimi mohla být.

A moje přání k jejím 40. narozeninám?

At' škola dále pluje jako loď,

která má cíl a správný směr,

dobrého kapitána

a námořníky, kteří drží pospolu a umí za to vzít! J

(Jana D.)

1. září 1980 vedly kroky letovické veřejnosti k jedné nové budově ve městě, k budově školy u zámku. Ve svých myšlenkách určitě každý přemýšlel o tom, jak se v ní bude učit. Bude učení lehčí? Bude se žákům v novém působišti dařit? I já jsem sledovala to hemžení kolem.

V letech před tímto datem jsem mohla vidět, jak stavba této budovy roste, protože jsem bydlela, a bydlím dodnes, v její těsné blízkosti. Před zahájením stavby bylo na místě pole, které lemovala třeshňová alej. Pak se začalo se stavbou, pole i stromy zmizely a budova rostla.

I já jsem 1. září 1980 byla myšlenkami v „nové“ škole. Ta škola byla nová ale jen pro mě, protože byla založena dávno, dávno před založením té letovické. Bylo to v roce 1573. Chystala jsem se totiž studovat na Palackého univerzitě v Olomouci a připravit se tam na své budoucí povolání. Také jsem se ptala, jaké studium bude, jestli zvládnu všechny nástrahy vysokoškolského studia poměrně daleko od Letovic, zda budu bydlet na kolejích, zda se budu umět o sebe postarat? Samozřejmě těch otázek bylo ještě více.

A to jsem v té době ještě nevěděla, že mé další kroky po pěti letech studia budou směřovat právě do té budovy v Letovicích, která byla 1. září 1980 otevřena. Začala jsem v ní ihned po ukončení studia pracovat a pracuji dodnes. Nelituji ani svého rozhodnutí vystudovat obor učitelství, ani výběr pracovního působení.

Iva Bušová

A roky ubíhaly

Provoz školy se zaběhl. Ve škole pracovalo více než 30 pedagogických pracovníků, letovická škola patřila k největším na okrese, vyučováno zde bylo přes 800 žáků nižšího a vyššího stupně. Starší žáci devátého a osmého ročníku odcházeli, noví prvňáčci přicházeli. Měnilo se i složení pedagogického sboru, změnilo se i vedení školy.

Školní rok 1983 – 84 byl posledním rokem, kdy ve funkci ředitele školy působil pan Vladislav Šustr. Tento rok poprvé nebyla na letovické škole zřízena 9. třída. Ve školním roce 1984 – 85 do funkce ředitelky školy byla schválena Stanislava Nováková a do funkce zástupkyně ředitelky paní Daniela Chladilová. Ve funkci nástupce ředitele na vyšším stupni pokračoval pan Ctibor Mrázek. Toto staronové vedení školy čekalo mnoho práce. Jako svůj hlavní úkol si stanovili upevnit vnitřní režim školy, zkvalitnit výzdobu školní budovy a budování školního pozemku (zavést osevní plochy podle osnov). Práce nového vedení školy byla sledována nadřízenými orgány, jedna inspekce střídala druhou, ale výsledky mluvily ve prospěch nového vedení. Jen jedna věc se stále nedařila, a to nepodařilo se snížit ani zastavit počet žáků navštěvujících náboženství (8,28%). Dnes se tomu jen divíme, že vedení školy mělo za úkol regulovat počet žáků navštěvujících náboženství. Na nové škole pracovala pionýrská organizace, vedoucí skupiny na zdejší škole byla Jaroslava Vlasatá. V roce 1985 – 86 byla na škole zahájena výuka LŠU z důvodu adaptace budovy LŠU. K výuce byl vyčleněn pavilon C1. I když budova školy byla nová, postupem času bylo nutné v rámci údržby školní budovy provést drobné opravy a vylepšení, jako nátěry oken, zábradlí, výměnu linolea v některých třídách, obklady šaten TV a PČ a instalaci obrazu ve vestibulu školy. Střídal se jeden školní rok za druhým a v republice se schylovalo k razantním změnám.

Rekonstrukce školní budovy

Školní budova postupně stárla a bylo nutné přistoupit průběžně k řadě rekonstrukčních prací. Kromě drobnějších oprav, jako například nátěry podlah v tělocvičnách a školních dílnách, výměna dveří ve třídách, postupná výměna školního nábytku a oprava podlahových krytin, přestavba osvětlení a podhledů v chodbě před jídelnou, rekonstrukce chlapeckých, dívčích a učitelských toalet, zavedení šatních skříněk, proběhla ve školním roce 2000 - 2001 rekonstrukce cvičné kuchyňky, oprava terasy, zatravnění školního hřiště a oprava horního hřiště. Realizovaly se však i náročnější rekonstrukce.

Nejdůležitější a nejnáročnější byla rekonstrukce bývalé uhelny na dvě místnosti školní družiny s příslušenstvím a spojovací chodbou (2001 – 2002). Tím se na ZŠ Komenského vytvořily prostory pro páté třídy a celé přízemí budovy na Tyršové ulici bylo pronajato biskupskému gymnáziu. Tento projekt byl finančně podpořen ze strany brněnského biskupství a Městského úřadu Letovice a byl ukončen v říjnu 2002.

Došlo k přesunutí zubní ordinace do kabinetu v přízemí pavilonu C3 a v uvolněných prostorách bylo vybudováno informační centrum vybavené počítači a kopírkou.

V prostoru sborovny byla zařízena žákovská knihovna, která slouží jako odborná pracovna českého jazyka.

Rekonstrukce pokračovaly výměnou osvětlení v části tříd a provedením zónové regulace vytápění a rekonstruováno bylo i hřiště pro školní družinu mezi pavilony C1 a C2 (2007 – 2008).

Velký třesk

Ve školním roce 2008 – 2009 byla započata revitalizace budovy školy a školního sportovního areálu. Současně s tím byla prováděna rekonstrukce učeben F a Ch (2 572 907Kč), čímž bylo umožněno zvýšit kvalitu výuky přírodovědných předmětů.

Od dubna 2009 byla zahájena rekonstrukce školních tělocvičen a do letních prázdnin prošel obnovou pavilon C3. Během letních prázdnin proběhla rekonstrukce pavilonu C2 a pavilonu vedení. Na přelomu roku 2009 - 2010 bylo započato s rekonstrukcí pavilonu C1,

kteřý byl dokončen na jaře roku 2010, a práce pokračovaly na pavilonu K, tedy prostory kotelny a školních družin. Jako poslední přišla na řadu jídelna a kuchyň. Průběžně došlo k zateplení střechy, výměně oken, zateplení fasády, která dostala nový vzhled. Ukončení revitalizace budovy bylo plánováno na 31.8. 2010. Hlavní přidanou hodnotou je zásadní snížení energetické náročnosti budovy.

Co se děje ve škole nyní...

Přestože letošní školní rok je trochu „jiný“, proběhly v září adaptační kurzy šestých tříd, aby se děti lépe poznaly

Adaptační kurz 6. A

Ve čtvrt na devět jsme jeli do Vísek, přijeli jsme, šli jsme do budovy do sálu. Náš první úkol byl poskládat židle do kruhu a lavice přesunout tak, aby se na nich dalo pracovat. Měli jsme na to čtvrt hodiny. Potom jsme se všichni seznámili, dostali jsme kartičky a na ně jsme napsali svoje jméno a trošku ji vyzdobili. Řekli jsme, co rádi děláme a prostě jsme se seznámili. Potom jsme hráli různé hry, pak holky šly do bazénu a kluci hráli fotbal a vybíjenou. Následoval oběd, po obědě jsme se měli poslepu srovnat podle velikosti. Potom jsme byli rozděleni do skupin a skládali jsme ze sebe želvu tak, aby se hýbala. Potom šli kluci do bazénu a holky hrály vybíjenou. Když jsme se vrátili zpátky do sálu, dostali jsme za úkol udělat erb, kde bude naše datum narození, jméno, příjmení a něco, co rádi děláme, nějaký obrázek. Nakonec jsme si udělali pravidla třídy, uklidili jsme židle a stoly a šli jsme na zastávku. Přijel si pro nás autobus, jeli jsme zpátky do Letovic a to byl konec našeho výletu.

Barbora Jachanová, 6. A

Na adaptačním kurzu jsme se vzájemně o sobě dozvěděli spoustu nových věcí. Den jsme si společně moc užili, především koupání v bazénu a při

připravených aktivitách.

S našimi novými spolužáky jsme se pořádně seznámili a navázali nová přátelství.

Věřím, že tento prima den nám pomůže zvládnout školní výuku a nastartovat nová přátelství.
Aneta Blažková, 6.A

Adaptační kurz 6. A se konal 3. 9. 2020. Na adaptační kurz jsme vyrazili v 7:50 linkovým autobusem 277 směrem Vísky. Vystoupili jsme na zastávce a šli jsme do restaurace Ohrada. Přišli jsme do promítací místnosti a dostali jsme první úkol vyrobit si jmenovky v podobě visaček. Vzápětí jsme šli hrát dvě týmové hry, z čehož jednu uvnitř a jednu venku. Potom šli kluci hrát fotbal a vybíjenou a holky šly do bazénu. K obědu jsme měli řízky s bramborem. Po obědě jsme se vyměnili, hráli jsme ještě několik společných her. Velice jsem si kurz užil a doufám, že si ho užili i moji spolužáci.

Tomáš Kouřil, 6. A

Na adaptačním kurzu se mi líbilo úplně všechno. Líbila se mi jízda autobusem a různé hry, které jsme hráli.

Nikolas Nárožný, 6. A

Dne 3. 9. 2020 jsme jeli na adaptační kurz do Vísek. Bylo to tam super, hráli jsme různé hry a také jsme si zaplavali v bazénu. Vyráběli jsme si jmenovky a erby, to mě moc bavilo. Měli jsme vynikající oběd. No prostě to byl super den.

Eliška Kobylková, 6. A

Adaptační kurz 6.B

Adaptační kurz byl skvělý! Den se mi moc líbil.

Ráno 4. 9. jsme s panem učitelem odjeli autobusem na Ohradu ve Vískách. Šli jsme do místnosti, odložili si věci a začali jsme hrát seznamovací hry. Vyrobili jsme si jmenovky a každý o sobě něco řekl. Také jsme hráli hry venku, museli jsme se poslepu porovnat podle výšky od největšího po nejmenšího a v týmu vytvořit nejlepší želvu.

Pak jsme se rozdělili na kluky a holky. Holky šly s paní učitelkou do bazénu a kluci hráli

venku míčové hry s panem učitelem. A nastal čas oběda. Na oběd byl vynikající řízek. Po obědě jsme se prohodili.

Dál jsme celá třída vyráběla erby a třídní pravidla. A to už byl skoro konec, odešli jsme na autobusovou zastávku a jeli jsme domů.

Sofie Seignert, Matyáš Petrů a 6.B

Adaptační kurz 6.C

V pondělí 7.9. jsme v 8:00 odjeli autobusem do areálu Ohrada ve Vískách. Měli jsme tam adaptační kurz. Nejdřív jsme si udělali jmenovky, na nich jsme měli jméno a naši oblíbenou aktivitu. Pak jsme hráli hru, ve které jsme se navzájem poznávali. Jeden byl uprostřed kola a

řekl např. „Přesadí se všichni ti, co mají rádi psi.“ A ten, kdo má rád psy, tak se přesadil. Pak jsme měli přestávku a po ní jsme hráli hru, kde jsme měli zjistit např. „Kdo přečetl nejvíce knih“.

Potom jsme šli ven. Rozdělili jsme se na skupinky a museli jsme z nás postavit želvu, která bude chodit a nerozpadne se. Pak jsme si zavázali oči a bez mluvení jsme se museli postavit od nejmenšího po největšího. Po této aktivitě šly holky do bazénu a kluci hráli míčové hry, po obědě jsme se vyměnili. Na oběd byl řízek s bramborami.

Odpoledne jsme vyráběli erby se jménem, datem narození a věcmi, co nás charakterizují. Pak jsme vymysleli pravidla, která nám visí ve třídě. Nakonec jsme se rozloučili a šli na autobus.

A co se nám nejvíce líbilo:

Líbily se nám všechny aktivity a tento den byl celkově skvělý. Nejvíce jsme si užili bazén, oběd, skládání želv, vybíjenou.

Filip Ženata, Tereza Káčeriková a 6.C

Ohlasy z adaptačního kurzu 6. D

V úterý 8.9. jsme jeli na adaptační kurz. Jeli jsme na Ohradu ve Vískách. Hráli jsme tam spoustu her, kreslili jsme vizitky a erby, hráli vybíjenou a byli v bazénu. Měli jsme výborný oběd. Poznala jsem hodně lidí a našla si nové kamarády. Moc mě to tam bavilo.

Jiřina Stöhrová

Dne 8. 9. 2020 jsme byli na adaptačním kurzu, už předem musím říct, že to bylo super! Měli jsme určitý program. V 8 hod. jsme vyjeli autobusem do Ohrady na Vískách. Začali jsme seznamováním, pak jsme hráli venkovní hry, např. jsme museli udělat z pěti lidí želvu. Dělali jsme si vlastní erby, byli jsme i v bazénu. Na oběd jsme měli vývar a řízek. Zpět jsme jeli v 17 hod. autobusem do Letovic. Byl to velmi pěkný zážitek.

Dne 8. 9. třída 6. D jela na adaptační kurz do Vísek Nejdřív jsme si dělali jmenovky, erby a hráli hry. Potom jsme šli do bazénu. Po bazénu jsme obědvali, měli jsme polévku a řízek s bramborem. Potom jsme hráli vybíjenou. Odjžděli jsme kolem čtvrté hodiny. Na adaptačním kurzu se mi líbilo vše.

Markéta Šedivá

Dne 8.9. byla třída 6. D na adaptačním kurzu. Bylo to na Ohradě ve Vískách. Hráli jsme seznamovací hry a šli jsme do bazénu.

Zjistila jsem hodně věcí. Moc jsem si to užila, máme super třídu a hodnou paní učitelku.

Adéla Staňková

Dne 8.9 se uskutečnil adaptační kurz pro 6.D.

Tento kurz se pořádal v rezortu Ohrada Vísky. Dostali jsme oběd, byli v bazénu a hráli různé hry. Vyráběli jsme si erby a jmenovky. Dozvěděli jsme se hodně věcí.

Vymýšleli třídní pravidla a hráli vybíjenou. Nejvíc se mi líbil bazén a vybíjená.

Bylo to super.

Žaneta Králová

Dne 8. září 2020 jsme třída 6.D jeli na adaptační kurz ve Vískách. Dorazili jsme do pavilonu a restaurace Ohrada Vísky. Když jsme vešli dovnitř, tak jsme si odložili věci a udělali kruh ze židlí. Po každé přestávce jsme si tam posedali a hráli různé hry např... Přemístí se ten, kdo má rád (něco), kreslili jsme erby a jmenovky, ptali se ostatních na otázky. Mezi tím, co holky byly v bazénu, tak kluci hráli vybíjenou. K obědu byl kuřecí řízek s bramborem a bezinkovou limonádou. Pak jsme my kluci šli do bazénu a hráli tam míčové hry. Potom jsme hráli trpaslíky. Velice se mi tam líbilo.

Dominik Žižka 6.D

Letošní jaro očima nejen redaktorů školního časopisu

Domácí výuka

Nastal den 10. března 2020. Já vůbec netušila, co všechno mě čeká. Ve výuce nám bylo oznámeno, že od následujícího dne budou zavřené školy. Velmi mě to zaskočilo. Večer jsem přemýšlela nad tím, kdy zase půjdeme do školy. Na internetu byly jen samé nové děsivé zprávy o koronaviru a nemluvalo se o ničem jiném. Nikdo z nás pořádně nevěděl, co si o tom má myslet a co čekat.

První týden utekl jako voda. S bráškou jsme převážně zůstávali doma nebo venku na zahradě. Na Bakalářích naskakovaly stále nové úkoly. Posílání zpráv a úkolů byla pro mě první týden velká zátěž. Trvalo mi až 30 minut, než jsem sesmolila 3 větičky. Neměla jsem moc zkušeností s prací na počítači, protože nepatřím mezi ty žáky, kteří u něho tráví spoustu času. Já si raději volný čas užívám venku nebo maluji obrázky.

Po pár týdnech jsem se už cítila jako "profík" a posílání úkolů byla jedna radost. Slabinou bylo naše nedostatečné připojení k internetu. Mamka jako účetní pracovala z domu a občas jsme se vzájemně "zablokovali". Ještě že můj mladší bratr, který chodil do 2. třídy, tolik počítač nepotřeboval. Zadáání úkolů a sešity dostával od paní učitelky na celý týden, ty se předávaly přes rodiče. Někdy uvítal mou pomoc, když už mamce "tekly nervy". Byla to ale i legrace, například když bratr trval na tom, že slovo šimpanz se má psát šimpanc a dokázal to neoblomně obhajovat a zdůvodňovat...

Konečně přišel červen a my dostali možnost alespoň na čtyři dny docházet na výuku do školy. Měla jsem radost. Vážila jsem si každého dne, kdy jsem mohla sedět ve školní lavici. Z celkového počtu 28 žáků naší třídy docházelo 11. Dokonce i na roušku už jsem si zvykla.

Letní prázdniny byly skvělé, užila jsem si koupání, kamarády a nákupy. Musím se ale přiznat, že poslední týden prázdnin jsem se začala obávat začátku nového školního roku. Opravdu se mi ani trochu nechtělo. Naštěstí první den mé obavy rozptýlil. Já osobně upřednostňuji vzdělávání ve škole.

Natálie Minářová, 9.B

Jaro 2020

Na jaro se těším každý rok, avšak letošní jaro bylo jiné. Nechodili jsme do školy a posílali jsme zadané úkoly vyučujícím z domova. Nejvíc mě ale mrzely letošní Velikonoce. Snad příští rok už zase budou tak veselé jako každý rok.

Ze začátku karantény jsem měla v odesílání úkolů celkem chaos, ale po nějaké době jsem si zvykla a měla jsem svůj systém. Osmý ročník hrozně rychle utekl a najednou jsem v devítce.

Vůbec si jako žákyně devátého ročníku nepřipadám. Moc doufám, že školy nezavřou. Je to můj poslední rok na této škole a tak si ho chci pořádně užít s kamarádkami ve třídě a ne doma u odesílání úkolů.

Kateřina Mareschová 9.B

Můj život v korona době

Byla jsem zrovna v páté třídě, když se to stalo...bylo úterý, právě jsme měli tělocvik, najednou se rozezněl školní rozhlas a hlásil: Ve středu bude zavřená škola. Všichni začali jásat.

Prvních pár týdnů mi to připadalo jako nějaké prázdniny. Pak už mi to, ale začalo lézt na nervy. Můj den vypadal asi takhle: vstala jsem, udělala,

jsem mladší sestře a mně snídani, nasnídala jsem se, abych byla stále fit, každé ráno jsem cvičila. Se sestrou jsme se dívali na UčíTelku. Sestře to začínalo dřív, tak jsem si zatím hrála na klávesy. A také jsem si dodělávala včerejší úkoly, které jsem nestihla. Potom jsem se dívala na UčíTelku já. A už byl oběd, po obědě jsem se dívala na Bakaláře. A než jsem to udělala, už bylo tři čtvrtě na jednu. Většinou jsem šla ven. Když jsem se vrátila z venku, tak jsem se šla dívat na televizi. A šla jsem se osprchovat a po sprše jsem se šla zase dívat na telku, a šla jsem spát.

Když už to takhle trvalo dva měsíce, říkali ve zprávách, že už půjdeme do školy. Byla jsem tak šťastná. Tahle doba byla hrozná, ale díky ní se umím lépe orientovat na Bakalářích.

Nikola Kaderková 6.C

Doba koronavirová

Naše první setkání

Koronavirus mě poprvé výrazně postihl v polovině března, právě když jsem byl uprostřed příprav na plánovaný poznávací zájezd do Istanbulu. Tehdy jsem se ovšem nad zprávami o viru nikterak neznepokojoval. Považoval jsem jej za pouhopouhou exotickou chorobu, jejíž postup se zastaví zřejmě někde na Předním východě, a která tím pádem do naší krásné země ani nedojde. Omyl. Zájezd jsme nakonec z vlastního přičinění zrušili ještě před kolapsem našich cestovních kanceláří. Jen pro zajímavost, o několik měsíců později rozhodl turecký prezident Erdogan o přeměně bývalého istanbulského kostela Hagia Sophia zpátky na mešitu. C'est la vie...

Distanční výuka

Musím se přiznat, že ani zdaleka nepatřím k těm, komu by se zvolená forma jarní výuky nelíbila. To si takhle po ránu pořádně zdřímnout, k práci si pustit hudbu a dělat si přestávky dle své vlastní libovůle mně vůbec není proti srsti. Upřímně jsem rád, že výsledkem této mé vysoce koncentrované práce nebylo, alespoň jak se zatím ukazuje, drastické zhoršení mého prospěchu v některých předmětech ☺. Abyste si o mně ovšem nemysleli, že jsem snad byl nějaký flink, stačí se na toto téma zeptat mých spolužáků, kteří se vám jistě velice rádi svěří, jak pilně pracovali oni sami, pokud tedy pro jistotu své sešity nezapopelnili ještě před začátkem školního roku (viděl jsem i dopisování učiva za celý jeden půlrok o přestávkách během prvních dvou školních dnů, což je výkon jistě úctyhodný). Já jsem veškeré nedodělky doplňoval o prázdninách, čehož zpětně hluboce lituji, neboť sešity z loňska nyní žádného vyučujícího nezajímají. Během distanční výuky jsem ovšem stihl přečíst mraky nových knížek a objevil jsem spoustu nové hudby, takže celkově toto období vůbec nepovažuji za ztracené.

Lukáš Halas, 9. A

Dopisy psané letos na jaře

Ahoj Vašku,
Letovice 28.5.2020

Už jsme se dlouho neviděli, tak jsem se rozhodl ,že ti napíšu dopis. Chtěl jsem se tě zeptat, jak se máš a jak prožíváš tuhle dobu. Už se mi docela stýská po spolužácích. My kvůli koronaviru ani letos nejedeme k moři ,tak snad někam vyrazíme alespoň u nás v České republice. Je tady taky spousta pěkných míst. Kam pojeděš o prázdninách ty ? V pátek jsem byl u zubaře na preventivní prohlídce a dozvěděl jsem se, že asi budu nosit rovnítka . Tak uvidíme. Jinak teď o víkendech hodně jezdíme na fotbalové zápasy, máme nového trenéra tak dostáváme pěkně do těla. V polovině června pojedeme s dědou a kamarády o víkendu na ryby do Býkovic. Budeme spát v karavanu, jezdit na kole ale hlavně rybařit .Je to super dobrodružství a hlavně je tam moc pěkná příroda, krásný rybník a spousta ryb. Už se moc těším, až se zase uvidíme a zahrajeme si spolu ping pong. Měj se moc hezky.

Honza

Sulíkov 29.5.2020

Ahoj Aničko,

už jsme 2 měsíce doma. První týden byl dobrý. Žádná škola, pohoda.

Pomáhala jsem s úklidem na staré půdě. Její úklid se odkládal několik let, protože nebyl čas a teď jsme měli kupu. Našli jsme tam poklad - starou plechovou vaničku. Udělali jsme z ní jezírko s rybičkami.

Pak ale nastala nuda. Nebavilo mě to doma, nevěděla jsem, co mám dělat.

Už bych se ráda vrátila do školy, a moc si přeji, aby už to všechno skončilo. Můj mladší brácha tento týden začal chodit do školy, moc mu to závidím.

Jinak se máme velmi dobře. A konečně nám otevřeli hudebku. Jak se máte vy, zvládáte to? Doufám, že se brzy uvidíme.

Tvoje kamarádka Marky

Ahoj Marky,

V Sulíkově 24. května

Jak se máš v téhle karanténě? Já se mám docela dobře až na to, že se nemůžeme potkat ve škole. Chodíme s Jonáškem a Matouškem na hřiště. Dost často je totiž hlídám – mamka musí uvařit třeba oběd. Mohly bychom tam někdy zajít i spolu a aspoň se pozdravit.

Musím se učit, vždyť to znáš. Od 11. května jsem začala jezdit do atletiky a na flétnu. Do té doby jsem měla hodiny flétny přes telefon, byla to docela zábava. Tréninky do atletiky nám taky posílal trenér a my je museli dělat doma sami. Někdy se mně nechce dělat nic a pak to musím všechno dohánět.

Bratřenci nás pozvali na přespávačku do stanu. Byla docela zima, ale byla sranda. Spali jsem taky u babičky v Kunštátě. V ten den probíhalo u kulturního domu letní kino, tak nás tam babička pozvala.

Doufám, že jsi zdravá a že se brzo uvidíme – třeba ve škole:-).

Měj se hezky

Tvá nejlepší kamarádka

Anička

Ahoj Hanko,

už je to dva měsíce, co jsme se naposledy viděly. Ze začátku jsem byla ráda, že nemusím do školy, ale po pár dnech jsem zjistila, že být pořád zavřená doma není až taková zábava. Byla bych raději zpátky ve škole a nedostávala tolik domácích úkolů. Aspoň, že už můžeme chodit venku bez roušek. Ráda teď jezdím na kole a už se těším, až se víc oteplí a vytáhneme na zahradě bazén. Vypadá to, že se uvidíme až na začátku školního roku, tak se měj fajn a užij si prázdniny.

Nelča

Ahoj Petře,

jak se máš? Já se mám celkem dobře, ale někdy mě to přestává bavit, ale výhoda je, že nemusím brzo vstávat :) Občas mě máma pošle do obchodu pro malý nákup a za odměnu si můžu koupit něco dobrého (a to se vyplatí). Po obědě si začnu plnit domácí úkoly, pak si dám pauzu, která spočívá v tom, že jdu na naši zahrádku pustit morčata, aby se trochu proběhla a najedla čerstvé travičky. A víš, jak jsem ti říkal, že nám v lednu jedno umřelo, tak jsme ještě jedno pořídili, je moc hezké, kdybys ho viděl, tak by se ti úplně mega líbilo, je bíločerné s hnědou skvrnou, jmenuje se Gábin. Toto šílené jméno mu dala moje velice otravná sestra. Jo a taky ti leze na nervy tvůj sourozenec? Moje sestra, kdyby existovala nějaká soutěž v otravnosti, tak by byla druhá, protože je tak otravná, že by to ani nevyhrála.....ale to je na

dlouhé povídání, tak ti můžu říct, co jsem dnes dělal, takže: vzbudil se, nasnídal se, vyčistil si zuby, oblékl se, podíval se na nějaká videa od mých oblíbených autorů, mrkl se na pár úkolů ale v tom bylo tři čtvrtě na jednu a já měl kytaru, po kytáře jsem šel dom a teď jsem tu a píšu tento dopis.

ZATÍM ZDAR

Pavel

Ahoj Sáro,

jak se máš? Já se mám dobře, ale už mě to doma moc nebaví. Ze začátku to byla největší nuda, protože jsem musela být jen v bytě. Teď už konečně můžeme alespoň jezdit na chalupu, kam mně a bráchovi koupila mamka s taťkou trampolínu. Nejraději už bych šla do školy, abych se mohla potkat s tebou a ostatními spolužáky. Naštěstí už můžu chodit do všech kroužků. Jak se má tvoje nové štěně? Jaké jste mu nakonec vybrali jméno? Máte s ním hodně starostí? Už se těším až se setkáme a já ho poznám. A co bazén už se koupete? My už jsme ho také napustili, ale je zatím moc studený. Bazén je fajn, ale u moře je to lepší. Pojedete do toho Turecka? Nám dovolenou na Mallorcu bohužel kvůli koronavirusu zrušili. Už jsem se tam moc těšila, protože to měla být moje první letecká dovolená. Doufám, že se budeme moct někam podívat alespoň po Česku. Chodí už tvůj bratr do školky? Můj už ano. Závidím mu to. A co samostudium? Je na tebe úkolů hodně? Já je naštěstí všechny docela stíhám. Vyhovuje ti to takhle doma? Já bych asi radši do školy, ale není to špatné. Alespoň mohu dlouho spát. Měj se krásně a snad se brzy uvidíme. Štěpánka

Letovice,

23.5.2020

Ahoj Toni,

jak se ti v této situaci daří? Mně dobře, ale šlo by to lépe. No znáš to – škola, nuda..... ale zase můžu dlouho spát a kamarádi za mnou můžou přijet častěji, než kdyby byla škola. Také je na nic, že musím přijet autobusem do města, abych si mohla něco koupit. Normálně bych prostě po škole šla pár kroků do obchodu a něco si koupila. A ty roušky jsou nepřijemné, že? Naštěstí se to už zvolňuje a můžeme si přímo na náměstí sníst zmrzlinu 😊.

Jo, a taky mě napadlo, nechceš někdy přijet do Letovic? Bylo by to super a mohly bychom zajít do parku a pokecat 😊. A můžeš vzít s sebou svého pejska.

No nic, musím jít zase dělat úkoly, máme toho hodně. Tak se měj hezky a napiš mi. Nebo ti někdy zase napíšu já a domluvíme se kdy přijedeš. Užívej života a pozdravuj Verču. Snad se brzy uvidíme a třeba už i bez roušek. 😊

Lucka

Minulost ne tak dávná ...

Určitě si všichni pamatujete, jak to probíhalo v minulě polovině školního roku. Pár řádky bych chtěl vyjádřit můj názor na distanční výuku. Napíšu, co podle mě byla výhoda a co ne. Výhody byly v tom, že si člověk mohl naplánovat, co kdy udělá. Naopak nevýhoda je, že se nevyučuje hudební výchova, „tělák“, výtvarka... Zároveň mi přijde výhoda, že má člověk na vše čas a žádné úkoly doma. Na druhou stranu se člověk se ve škole asi víc naučí. Za mě je teda lepší být ve škole. Ale kdoví, jak to ještě letos bude.

Antonín Kubík, 8.A

Já v roce 2020

Můj rok 2020 začal v pohodě s kámošema. Užíváme silvestr, no prostě paráda, nemám co dodat. Je leden a čtu na internetu, že Trump opět dělá blbosti. Poslal bojového drona na Irán za účelem zabít jednoho iránského vůdce. A tak chtěl Irán vyhlásit Americe válku za zabití asi nejslavnějšího iránského vůdce, na Trumpa byla dokonce vypsaná odměna. Jako pomstu Irán poslal na USA army pár raket, naštěstí bylo nula úmrtí, protože to americká armáda čekala a pak už se to moc neřešilo.

Je asi tak 1. února a na internetu se dozvím, že hoří v Austrálii les, prej tam za tu dobu, co požár vypukl, uhořelo 480 000 000 zvířat a z toho 25 000 ohrožených koal a taky tisíce domovů shořelo na popel a bylo nutné evakuovat lidi, co bydleli poblíž. Naštěstí přišel do Austrálie nečekaný déšť a všechen oheň uhasil.

A samozřejmě nám tu nesmí chybět náš COVID 19. V březnu jsem poprvé slyšel o covidu ve zprávách na TV nova, že takzvaný covid 19 se vyskytuje v Číně, myslel jsem si, že to nemůže bejt tak hrozný a že to bude v pohodě, že je to jak ptačí chřipka, která se už skoro vůbec neřeší. Ale mýlil jsem se.

Ted' je 7. září a covid je už skoro po celém světě, karanténa, zavřené školy, obchody zavřené, no prostě všechno zavřené a zrušené a moje plány na prázdniny, na které jsem se těšil, byly taky zrušené a říkal jsem si, to už nemůže bejt horší. Bohužel jsem se taky mýlil.

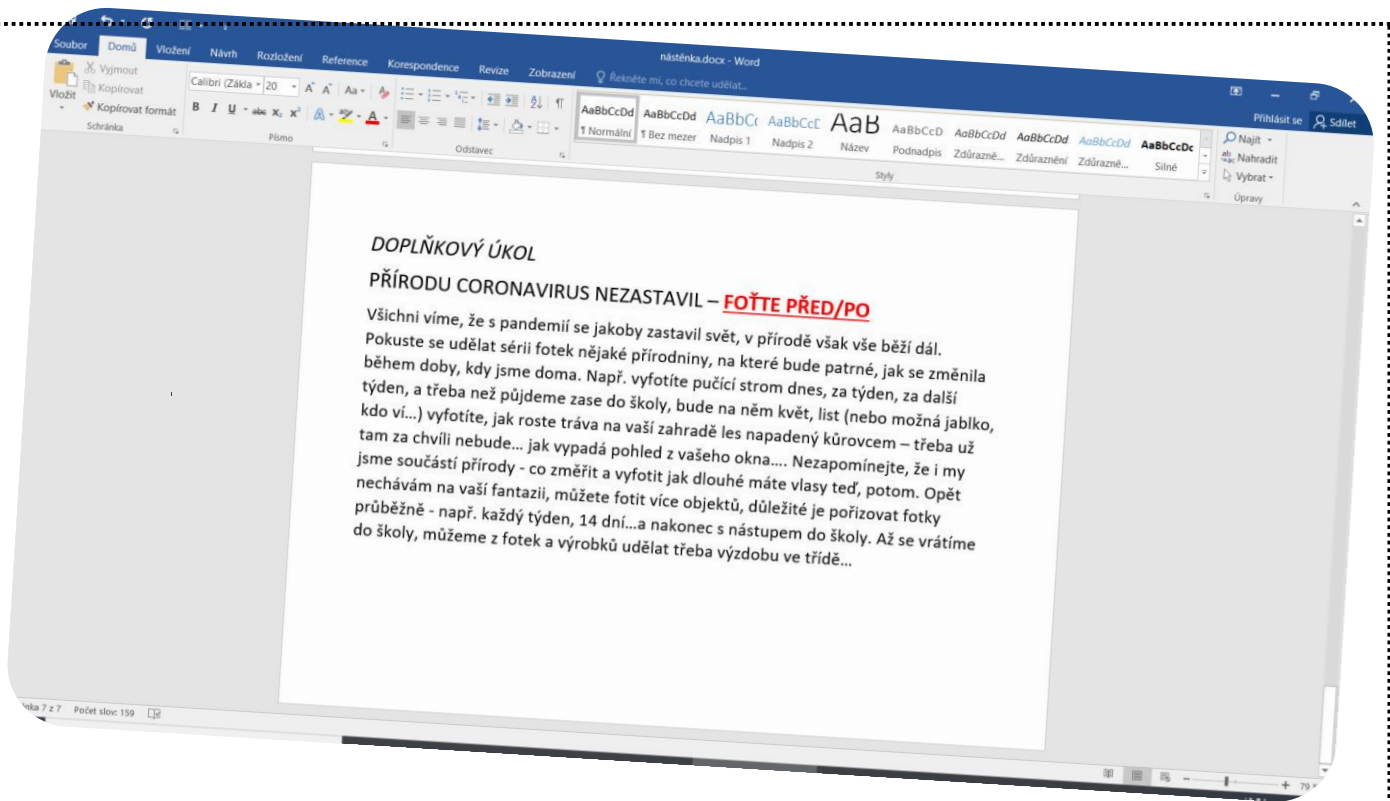
Je květen a v Americe se řešil blacklivesmatter, že policajt bílé pleti udusil kolenem černochoa jménem George Floyda za falešný řidičák. Takže vypukly protesty, všechno se ničilo, v obchodech se kradlo, no prostě si v Americe dělali, co chtěli, a to doslova. Všichni Georga Floyda uctívali jako boha.

Je červenec a na internetu je video - obrovitánskej výbuch v Libanonu, prej se stal požár vedle skladiště se zbraněmi a to způsobilo ten výbuch. 130 mrtvých a tisíce zraněných lidí. A za mě to nejhorší - zemřel herec blackpanthera, jmenoval se Chadwick Boseman.

Co dodat? Tenhle rok podle mě nestojí za zopakování.

Boris Ševčík, 9. B

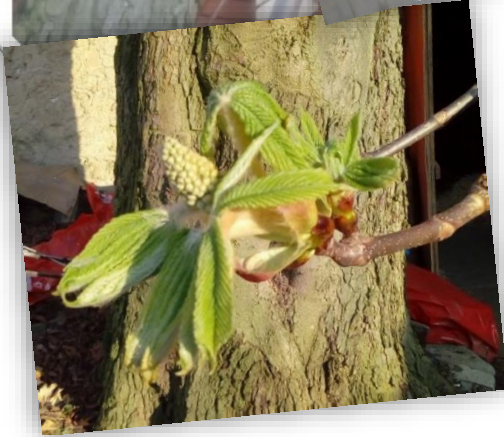
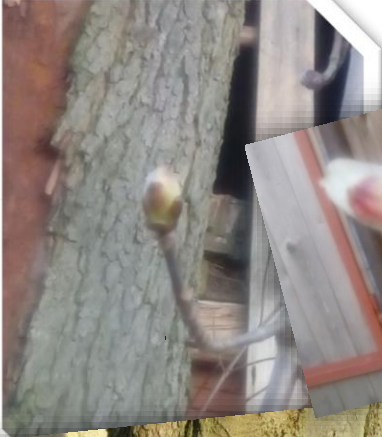
Když jsem vám úkol zadávala, opravdu jsem nemyslela, že se všichni sejdeme, až budou jablka dozrávat...

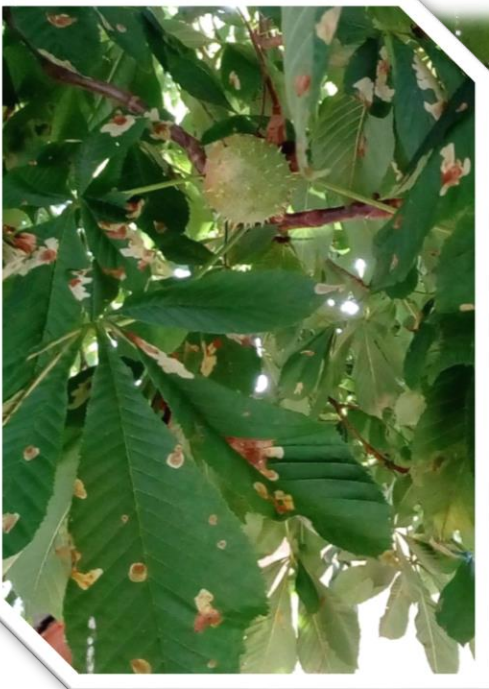
A kde jsou teď ?

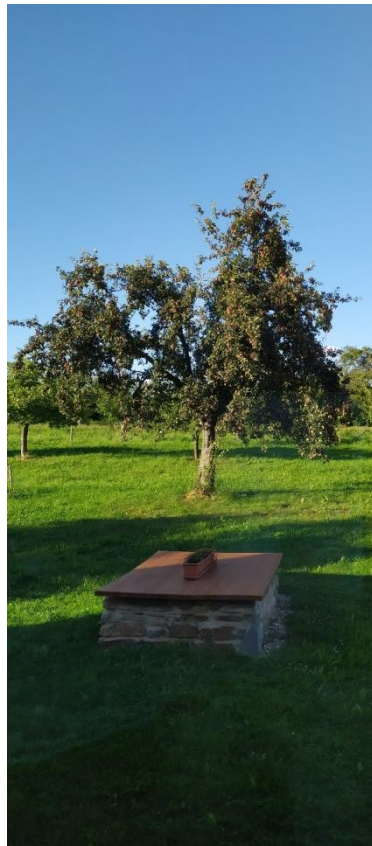
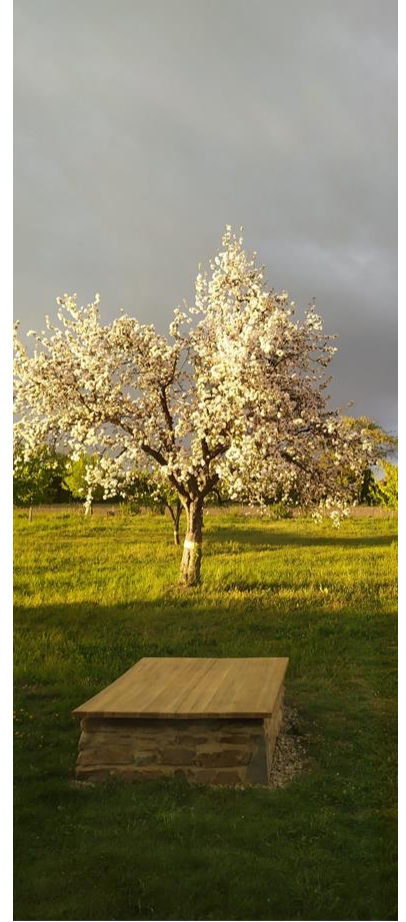
před

po

31.3.

27.8.

Co nás zajímá?

Vzpomínka na Karla Gotta – mé oblíbené písně od něj

Tento článek jsem původně zamýšlel napsat v říjnu minulého roku. Svůj záměr jsem přehodnotil především proto, že v době okolo Gottova úmrtí bylo v nejrůznějších médiích doslova „přegottováno“, a také s ohledem na jednu mou kolegyni ze školního časopisu, která se sama rozhodla tomuto tématu věnovat. Nyní tedy uplynul celý jeden rok od úmrtí

bezsporu největší ikony naší popmusic a já jsem se Vám rozhodl představit Karla Gotta po svém, tak, jak ho možná ještě neznáte. Předně je potřeba říci, že se v žádném případě nepovažuji za hudebního znalce, neboť hudba je to poslední, do čeho bych mohl mluvit. Přesto jsem se s Vámi rozhodl podělit o svých 11 oblíbených písní od Karla Gotta. Musím se přiznat, že se mi vůbec nevybíraly lehce. Hlavním kritériem, kterým jsem se při výběru řídil, bylo, abych opět nevytáhnul stokrát ohrané a dobře známé hity. Proto právě tyto písně v mém výběru nenajdete. Naopak jsou zde zahrnuty písně, které jsou dnes již prakticky zapomenuté, ale které mám rád a myslím si o nich, že by se mohly líbit i dalším posluchačům. Karel Gott je také jedním z mála českých zpěváků, kteří byli jistým způsobem úspěšní i v zahraničí, jmenovitě v německy mluvících zemích a v zemích bývalého Sovětského svazu. Nutno říci, že vkus německého publika je pro mě v některých případech nepochopitelný. Nemusím snad ani jmenovat songy,

jako jsou např. Babička, Die Bienne Maja (Včelka Mája), Das Mädchen aus Athen a jim podobné „skvosty“, nad kterými zůstává rozum stát, ale které se v Německu okamžitě staly hity (ostatně, pokud lze něco z Gottovy tvorby označit za kýč, v tomto případě bych se tomu vůbec nebránil). I přesto musím konstatovat, že se mi většina Gottovy německé tvorby z šedesátých a první poloviny sedmdesátých let (v jejich druhé polovině tíhl k dechovce) a s jistými výhradami i z let osmdesátých líbí.

1) That Lucky Old Sun (1965)

Tato píseň, jež vznikla roku 1949, je ve světě známá především ve verzích Louise Armstronga a Franka Sinatry. Karel Gott ji nahrál v roce 1965 pro své anglicky zpívané album *The Golden Voice of Prague*, píseň byla ve stejné době vydána také na Gottově vůbec prvním albu *Zpívá Karel Gott*.

2) Thousand Windows (1968)

Píseň, s níž Karel Gott reprezentoval na Eurovizi 1968 Rakousko, a která dle

mého názoru tak trochu neprávem zapadla. Hudbu napsal rakouský skladatel a zpěvák Udo Jürgens. Karel Gott tuto skladbu nazpíval v německé, italské, české, francouzské a dvou anglických verzích (Tausend Fenster, La mia solitudine, Vítám vítr v údolí, Solitude, For Loving Me, Thousand Windows). Česká verze vyšla na singlu (malá gramofonová deska, na každé straně 1 skladba) v roce 1968.

3) Eloise (1969)

Píseň Eloise si Gott vypůjčil ze zpěvníku britského popového zpěváka Barryho Ryana. Českým textem jí opatřil Eduard Krečmar, přičemž vyšla roku 1969 na albu s šíleně dlouhým názvem *Poslouchejte! Karel Gott zpívá Lásku bláznivou a další hity*. Gottovu verzi považují za zdařilejší než originál. To se ovšem nedá říct o Gottově druhé verzi této písně z devadesátých let, kdy už byl za svým hlasovým zenitem.

4) Die letzten sieben Tage (1970)

Původně anglicky zpívaná píseň The Last Seven Days nizozemské skupiny Unit Gloria. Gott ji vydal roku 1970 na svém, dalo by se říci experimentálním albu *Der Star meines Lebens*, kterým se pokusil pozměnit svou image v Německu. Ačkoliv se album od publika dočkalo spíše chladného přijetí, je dodnes mezi fanoušky považováno za jedno z nejlepších, které kdy Gott vydal.

5) Glory Day (1970)

Píseň s jednoduchou, ale chytlavou melodií. Pro Gotta ji napsal německý skladatel a aranžér Kurt Herta. Vyšla u vydavatelství Polydor na albu *Der Star meines Lebens* v roce 1970.

6) Im selben Boot (1970)

Naprostě fantastická verze písně A Salty Dog od rockové skupiny Procol Harum. Vyšla rovněž na albu *Der Star meines Lebens*.

7) Adagio (1971)

Upravenou skladbu barokního skladatele Tomase Albinoniho nazpíval Gott celkem třikrát, poprvé roku 1971, podruhé roku 1983 a konečně potřetí roku 1992 jako duet s Marcelou Holanovou. Mně osobně se nejvíce líbí první verze, která vyšla na albu *Hity 71*.

8) Dívka z obrazu (1974)

Opět tak trochu pozapomenutá nahrávka z roku 1974. Hudbu napsal Petr Hapka. Píseň vyšla na desce *Karel Gott 1974*.

9) Kam tenkrát šel můj bratr Jan (1978)

Původně píseň All By Myself, složená Ericem Carmenem na motivy Sergeje Rachmaninova. Karel Gott ji nahrál v roce 1978 pro své album *Romantika*, které je dodnes považováno za jedno z jeho vůbec nejlepších. Oním „bratrem Janem“ byl údajně míněn Jan Palach, který se roku 1969 upálil na protest proti okupaci Československa. Je až s podivem, že doboví cenzori na možný skrytý význam textu přišli, až když byla deska v prodeji. Nakonec se vše zametlo pod koberec s tím, že album se sice může dále prodávat, ale nesmí se mu dělat reklama.

10) A to mám rád (1984)

Rock n'rollově laděná vypalovačka ze stejnojmenné desky, ke které si hudbu napsal sám Karel Gott. K písni existuje i dobový videoklip.

11) Žít (1988)

Melodii Karla Svobody otextoval Karel Šíp. Navzdory velkému hitovému potenciálu píseň vyšla pouze na singlu a německá verze pod názvem Nie nebyla nikdy vydána.

Lukáš Halas, 9. A

Z čeho si dělali legraci ve třicátých letech...

Nevím, jestli znáte filmy ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA a CESTA DO HLUBIN ŠTUDÁKOVY DUŠE natočené ve 30. letech minulého století. Tyto filmy humorně poukazují na výuku ve 30. letech v septimě víceletého gymnázia. Dělají si legraci z výuky v té době. Zároveň vydávání časopisu „zesměšňující“ pány profesory a profesorky je velký problém. Všechno je samozřejmě myšleno s nadhledem a nadsázkou. Seznámím vás s některými úryvky. Citát z filmu CESTA DO HLUBIN ŠTUDÁKOVY DUŠE : (Jaroslav Marvan) „Budoucně zkouším všechnu látku od primy. Všechny pravidla, všechny vzorce, všechny poučky musíte bezpodmínečně ovládat!“. Nebo: (z úlohy studenta Benetky, ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA) „Nauč se vzorce, čísla, písmena, jazyky a budeš uznán dospělým. Moudrému člověku je z toho špatně, kdežto učenlivý prost'áček slaví triumfy!“ Filmy jsou to myslím zábavné, hodnotné, a zajímavé. Chtěl jsem vás s nimi seznámit a upozornit vás na ně. Myslím si totiž, že je škoda, že je tolik lidí ještě nevidělo.

Antonín Kubík 8.A

Československé opevnění

Chtěl bych vás trochu seznámit s československým opevněním vybudovaným za první republiky. Nedávno bylo výročí mobilizace československé branné moci a blíží se výročí vzniku Československa, a tak začínají různé akce. Už proběhla například akce Světla nad bunkry. Jednalo se nasvícení bunkrů v noci. Za pozornost stojí pěchotní srub ks-14 U cihelny, ve kterém se po mnichovském diktátu na protest proti odvolání mobilizace zastřelil četař

Arnošt Hrad. Jemu je věnovaná expozice v podzemí srubu. K onomu pěchotnímu srubu přiléhají také dva řopíky, které bohužel nejsou teď v provozu. Zároveň ve vojenském muzeu jsou zajímavé exponáty a suvenýry v podobě stavebnic, oblečení a turistické věci. Opevnění je velice zajímavé a doporučuji všem se na něj jet podívat.

Antonín Kubík 8.A, foto internet

A na závěr nějaké vtipy:

Maminka zpívá dítěti ukolébavky.

Po chvíli se dítě zeptá: „ Mami, budeš ještě zpívat, nebo už můžu spát? ”

Tatínek prohlíží žákovskou knížku svého syna a ptá se:

"Jak je to možné, že ze všech předmětů máš pětky a z dějepisu ne?"

"Protože jsem z něj ještě nebyl zkoušený!"

"Ty, Terezko, moc zlobíš! Vzpomeň si na Karkulku, co se jí stalo, když neposlouchala."

"A ty si, babi, vzpomeň, koho vlk sežral první..."

Sedí vrána na větvi a jde okolo zajíc: "Ahoj vráno, co tam na tý větvi děláš?"

"Machruju."

"A můžu machrovat s tebou?"

"Můžeš."

Tak zajíc vyleze na větev a sedí tam s vránou.

Jde okolo liška: "Ahoj vráno a zajíci, co tam na tý větvi děláte?"

"Machrujeme."

"A můžu machrovat s váma?"

"Můžeš."

Tak liška vyleze na větev a sedí tam s vránou a zajícem.

Jde okolo medvěd: "Ahoj vráno, zajíci a liško, co tam na tý větvi děláte?"

"Machrujeme."

"A můžu machrovat s váma?"

"Můžeš."

Tak medvěd vyleze na větev a větev se ulomí.

Vrána lítá ve vzduchu nad zajícem, liškou a medvědem a ptá se: "Vy neumíte lítat?"

"Neumímeee!!"

"Tak co machrujete!?"

Paní učitelka říká dětem: Děti myjte si ruce, jinak chytne koronavirus. Na ten sice neumřete, ale na infekčním oddělení není WiFi.

Paní učitelka se ptá žáků: Víte, kdy je nejlepší čas na sběr jahod? Přihlásí se Pét'a a řekne: Když nejsou sousedi doma.

Učitelka Zeměpisu k Pepíčkovvi: Čím je známá Ostrava?

Pepíček: Nevím

Učitelka: A odkud máte uhlí?

Pepíček: Ze sklepa!

Nejí to, nepije to a přece to roste. Co to je?

Ceny!

Povídají si 2 psi: Mně říkají Rex, a tobě? Mně říkají k noze!

Naší specialitou jsou šneci, říká hlavní vedoucí hostovi.

Host: Víím, jeden mě minulé obsluhoval!

Vtipy pro vás připravily Nela Holková, 6.D, Kateřina Mareschová 9. B a internet ☺☺☺

NE PANE, TO NENÍ ZASE FRONTA NA BANÁNY.

KONEČNĚ DOSTALI ROUŠKY!

J

